

Adreça: Carrer Ample, 11 - 13 – C. Còdols, 31 – C. Serra, 22 - 24

Projecte que li afecta:

Modificació del Pla d'Usos de Ciutat Vella.

Nivell de protecció:

B: Béns Culturals d'Interès Local

– Qualsevol intervenció arquitectònica haurà de seguir les directrius de manteniment establertes per la darrera actuació de 1997 i tenir sempre en compte:

– Manteniment de la volumetria original, de la tipologia i dels elements comuns d'interès.

– Restauració de les façanes: eliminació d'elements superposats no originals (instal·lacions...); manteniment, neteja i, si s'escau, recuperació de tots els elements originals (superfícies de pedra, revestiments, lloses dels balcons, baranes, elements ornamentals, fusteria de totes les obertures...).

– El cromatisme que calgui adoptar per a les superfícies i els elements de les façanes s'haurà de remetre al Pla del Color de Barcelona i/o a l'estudi cromàtic pertinent.

– Com a tancament de les obertures de la planta baixa, s'admetrà una solució neutra i harmònica amb la resta de la façana.

– Manteniment dels elements ornamentals interiors originals.

Font: Fitxa del Catàleg de Patrimoni Arquitectònic de l'Ajuntament de Barcelona.

Projecte original: Joan Martorell i Montells, arquitecte (Ample, 11)

Època: Origen: C/ Ample, 11: 1896-1900; c/ Ample, 13: 1853

Estil: Clàssic

Ús Original: Residencial i oficines

Descripció:

Conjunt de dos edificis que en l'actualitat formen els locals de l'Escola Superior de Disseny Elisava, que en el seu origen, l'un (carrer Ample, 11) va ser bastit per a la seu de la Societat del Crèdit Mercantil, i l'altre com a edifici d'habitatges de renda.

L'edifici de la Societat del Crèdit Mercantil es construí entre el 1896 i el 1900 sota la direcció de l'arquitecte Joan Martorell i Montells, i rebé el premi de l'Ajuntament de Barcelona a les millors obres enllestides el 1900. Constitueix un exemple del corrent més academicista de final del segle XIX, al marge de l'incipient modernisme. La composició és monumental, centrada sobre un eix de simetria on s'emfatitza el portal d'accés i la balconada del pis principal, a més d'incorporar elements trets del neoclàssic barceloní; hi destaca la qualitat dels acabats i del treball de pedra. Cap al 1930 fou adquirit per la Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació, i aleshores van ser reformats els interiors. Posteriorment comprà ambdós edificis l'empresa immobiliària Nuñez y Navarro, que els uní interiorment, i els ocupà el Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya. Més tard, l'any 1997, s'emprenen una sèrie de reformes interiors per tal d'instal·lar-hi l'Escola Superior de Disseny Elisava, adscrita a la Universitat Pompeu Fabra.

L'edifici del carrer Ample núm. 13, en l'actualitat manté tan sols les façanes originals. S'hi aplica d'una manera particular els trets propis de l'arquitectura civil de l'època. Així, trobem que al seu alçat hi ha dos ordres superposats, un de dòric, que arrenca de la balconada del pis principal i abasta dues plantes, i un de jònic amb dues plantes més, des de la cornisa sobre el primer ordre fins a l'entaulament amb gran cornisa que tanca l'obra. Els baixos són tractats amb pedra on s'obren uns elevats arcs de mig punt que inclouen portals i balconeres de la planta entresòl. Són també de pedra els emmarcaments motllurats de les balconeres i el tractament romàtic de l'aresta que formen les dues façanes. El pati posterior que donava al carrer Serra ha estat ocupat per una construcció moderna.

Font: Fitxa del Catàleg de Patrimoni Arquitectònic de l'Ajuntament de Barcelona.